

[Stetter.]

„Det kan kun undre, at socialdemokratiet lægger så stor vægt på det spørgsmål, at man ønsker det behandlet i den ekstraordinære folketingssamling. . . . Der er netop nu mange andre vigtige problemer, som skal løses, og i øvrigt vil en anerkendelse af Nordvietnam ikke være heldig på nuværende tidspunkt.“

Videre står der i referatet, at vi måske senere osv., og jeg synes egentlig, at det er ganske godt udtrykt. Jeg kan vedstå mig dette referat; det er et stærkt koncentrat af et svar, og svaret var betydelig mere omfattende end disse 12 linjer. Jeg er ganske godt tilfreds med den referent på Lolland.

Ordføreren for forslagsstillerne (Per Hækkerup): Jeg er også godt tilfreds med referenten fra Lolland, og jeg er da glad for at konstatere, at hr. Stetter ikke afkræfter det referat, jeg læste op. Men jeg vil gerne sige til hr. Stetter, at han må have misforstået mig. Jeg var netop overbevist om, at hr. Stetter ville sige det samme her i salen, som han sagde på Lolland, og som han siger i Nordjylland. Nu forstår jeg, at der har været en mere fyldig udtalelse på Lolland, og den har vi altså ikke haft mulighed for at blive delagtiggjort i. Men lad det ligge. Jeg forstår, at hr. Stetter har besluttet sig til alligevel at stemme imod vor dagsorden, hvis jeg har forstået hans partist ordfører rigtig.

Vi er blevet spurgt om, hvorfor vi kæder dette sammen med Norge og Norges stillingstagen. Jeg gjorde det udtrykkelig i min motivering, fordi det her blev tilkendegivet fra den radikale ordførers side, at man i det radikale venstre var indstillet på at skride til oprettelse af diplomatisk forbindelse, samtidig med at Norge gjorde det, og efter forhandling med Norge om tidspunktet; det er det, vi derfor foreslår i vor dagsorden.

Jeg vil gerne til dem, der har spurgt, om en socialdemokratisk mindretalsregering efter valget agter at optage diplomatisk forbindelse med Nordvietnam, svare ja, og jeg vil tilføje, at vi agter ikke at optage diplomatisk forbindelse med Nordkorea eller med DDR på nuværende tidspunkt. Vi håber, der kommer en udvikling, der gør det muligt, men den politiske baggrund er en helt anden for Nordkorea og for DDR, end den er for Nordvietnam.

Man prøver igen at forklare, at dette her udelukkende har indenrigspolitiske motiver, når socialdemokratiet gør det. Det kunne jeg måske forstå man kunne mene, hvis aktionen havde til hensigt at spalte regeringen og vælte regeringen. Men denne regering er jo gået, den har udsikret valg, og derfor kan der da ikke tillægges os indenrigspolitiske motiver i retning af at prøve på at sprænge regeringen. Det påvirker jo overhovedet ikke regeringens eksistens, om det radikale venstre får lov til at stemme for det, som det radikale venstre har sagt det er tilhænger af. Regeringen vil fortsætte, indtil valget er overstået, så jeg synes, vi netop i denne situation har lov til at fastslå, at der klart og tydeligt ikke ligger indenrigspolitiske motiver bagved, men et ønske om, at vi får anerkendt Nordvietnam så hurtigt som muligt, og det mener vi hensigtsmæssigt kan gøres, samtidig med at Norge gør det.

Jeg vil derfor udtrykke beklagelse over, at man er så hildet i fordomme og bundet så tæt sammen, at man overhovedet ingen bevægelsesfrihed har, selv om motiveringerne for at bevæge sig er klare og tydelige.

Jeg var lidt ked af det, udenrigsministeren sagde på ét felt. Udenrigsministeren sagde, at der forelå ikke nogen grund til, at vi skulle anerkende Nordvietnam nu, og at det måske kunne have visse uheldige virkninger. Der ligger jo deri en ret så alvorlig underkendelse af vurderingsevnen i Norge, som jeg næppe tror ministeren virkelig mener er rimelig og rigtig, og da ministeren selv tidligere har givet udtryk for, at vi skulle se på, hvorledes os nært stående lande forholder sig, synes jeg, man skulle tage det ad notam.

Jeg vil sige til hr. Poul Schlüter, at jeg finder, hans motivering for at sige nej er helt ved siden af. Vi er ikke hverken i vores politik i forhold til Sydamerika eller Asien eller Afrika bundet til en bestemt linje som følge af vores medlemskab af NATO. Vi beslutter selv, hvilken udenrigspolitisk linje vi vil lægge her. Det er rigtigt, at vi i NATO er bundet til et vist regionalt samarbejde om sikkerhedspolitikken for det geografiske område, Atlantpagten omfatter.

Jeg vil gerne sige til hr. Per Federspiel, at det forekommer mig helt fantastisk, at hr. Per Federspiel kan fremsætte den udtalelse,